

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Martini Bonacinæ Vtrivsque Signatvræ Referendarii
Compendium Omnium Operum de Theologia Morali,
omnibusque conscientiæ nodis**

Bonacina, Martino

Coloniæ Agrippinæ

Indulgentiæ & suffragia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41152

A D D I T I O.

Gradus incestus, sive specie differant, ut vult Nav. *c. 11. n. 4.* Greg. de Valent. *tom. 3. qu. 9. disp. p. 3.* sive non ut Cajet. *2. 2. q. 254. art. 9.* Sot. *4. dist. 8. q. 2. art. 4.* Rodriq. *q. 1. c. 20.* in confessione explicandi sunt. vid. *Clav. Reg. lib. 8. c. 4. n. 3.*

Habere rem cum matre, & cum sorore, est incestus primi gradus, concubitus cum matre, pietati adversatur; ideo explicanda circumstantia, ni matris fama periclitetur; Rodriq. *l. c. num. 3.*

Indulgentia & suffragia.

Vide v. *Episcopus, Suffragium.*

1. Indulgentia est relaxatio pœnæ temporalis debitæ pro peccatis actualibus jam dimissis, concessa homini existenti in gratia à Prælato per applicationem thesauri Ecclesiastici. Indulgentia extendi potest ad remissionem peccatorum, non solum commissorum ante, verum etiam post ipsius confessionem, *tom. 1. de Indulgentiis disp. 6. quest. 1. punct. 1. n. 1. & 2.*

2. In operibus hominis justi meritum non communicatur aliis: satisfactio verò potest communicari, quando plus satisfecerunt quàm ipsi indigeant: vocanturque satisfactiones superabundantes. Tanta autem est copia harum satisfactionum superabundantium & thesauri Ecclesiæ, ut superet & superabundet pœnâs hominibus debitas: cum una gutta sanguinis Christi sufficiat ad delenda omnia peccata, & mirâ quâ per indulgências absumentur satisfactio Christi, *ib. n. 3. & 4.*

3. Thesaurus satisfactionum extitit etiam in veteri lege ante passionem, vel adventum Christi; [nam aliqui ante Christi adventum magnas & exuberantes satisfactiones præstiterunt, sicut aliqui testantur de Abel] usus tamen hujus thesauri non fuit in veteri lege; quia nondum aperta erat janua cæli, & Christus nondum contulerat facultatem distribuendi thesaurû, quam postea communicavit. Petro. *ibid. n. 6.*

4. Indulgentia dividitur in plenariam & temporalem, seu in eam, qua remittitur tota pœna simpliciter, vel in aliquo certo genere; & in eam, qua non remittitur tota pœna, sed tanta quanta in Bullis exprimitur. *ibid. punct. 2. num. 1.*

5. Quando in Bullis conceditur indulgentia septem annorum, sensus est hominem, qui consequitur talem indulgentiam, obtinere tantam pœnæ remissionem, quantam obtinisset, si tanto tempore pœnitentias juxta Canones egisset. Hac occasione observa non omnes eodem tempore in pur-

purgatorio commorari, sed aliquos diutius, cum levi pœna
ibi commorari; aliquos brevius, sed cum majori cruciati
& afflictione, habita ratione gravitatis delictorum. *ibidem*
num. 2. & 3.

6. Ex dictis sequitur, quando alicui conceditur indul-
gentia de pœnitentiis injunctis, tantam concedi pœnæ re-
missionem, quanta respondet pœnitentiis taxatis à Confes-
sario; & à sacris Canonibus pro talibus peccatis, *ibidem*
num. 4.

7. Jubilæus non differt ab indulgentia plenaria & plenif-
sima. *ibid. num. 5.*

8. Solus Summus Pontifex potest primariò concedere
indulgentias; alii verò quatenus ipsis conceditur à Summo
Pontifice, utpote Christi & Petri successore. Quare non po-
test Episcopus primariò & ultra limites ipsi præscriptos in-
dulgentias concedere: prædictæ tamen indulgentiæ non
erunt irrita in totum, sed quoad excessum tantum. *ibidem.*
punct. 3. num. 1. & seq.

9. Episcopi non possunt indulgentiam concedere pro
mortuis; quia ipsorum facultas videtur à Sede Apostolica
restricta ad subditos Episcoporum degentes in hac vita.
ibid. num. 5.

10. Episcopus tantùm electus, & nondum consecratus,
potest indulgentias concedere: quia concessio indulgentia-
rum est actus jurisdictionis, qui potest exerceri ab Episco-
po non consecrato. Idem dic à pari de Summo Pontifice,
& Abbate electo, si nondum sit consecratus, *ibid. n. 6. & 7.*

11. Episcopus excommunicatus denunciatus non potest
indulgentias concedere: nam caret uti jurisdictionis: secus
dicendum si tantùm in peccato mortali existat. *ib. n. 8. & 9.*

12. Facultatem indulgentias concedendi potest Episco-
pus non solùm suo Vicario, verùm etiam clerico deman-
dare: hæc tamen potestas non potest ab Episcopo concedi
laico, qui jure humano remouetur à muneribus Ecclesia-
sticis: posset tamen Summus Pontifex de plenitudine suæ
potestatis delegare laico hanc facultatem concedendi indul-
gentias. *ibid. n. 10, 11, 12. & 13.*

13. Episcopus potest religiosis indulgentias concedere,
juxta suam facultatem: nam religiosis licitum est in hac par-
te subicere se Episcopis. *ibid. n. 15.*

14. Episcopus potest gaudere & frui indulgentiis quas
aliis

aliis concessit; cum non sit deterioris conditionis aliis: potestque sibi indulgentias immediatè concedere *ibid. n. 16.*

15. Abbas seu Superior religiosorum potest alios officii participes satisfactionum, & orationum quæ sunt in religione; quia Prælati possunt præcepto & intentione referre partem satisfactionis subditorum, conferendam illis quos ipsi designant: secus dicendum si satisfactio subditorum necessaria sit: nam tunc prælatus nequit eam in præjudicium spirituale sui subditi alteri applicare. *ibid. n. 19. & 21.*

16. Laici, clerici, aut etiam Cardinales non Episcopi, & Capitulum Ecclesiæ Cathedralis Sede vacante nequeunt indulgentias concedere, ut patet ex supradictis, *ib. n. 22. & 23.*

17. Parochus aut Abbas Episcopo inferior non possunt indulgentias concedere. *ibid. num. 25. & 26.*

18. Ad concedendas indulgentias necessaria est causationabilis, quæ contineri potest in quolibet actu pio externo, vel interno; ex quo aliqua Ecclesiæ utilitas & gloria divini redundet. Potest tamen Summus Pontifex aliquando indulgentias absolutè concedere, nullum opus requirendo: ut si defuncto optimè de Ecclesiâ merito indulgentiam concedat, ut alios hoc pacto trahat ad consimilia merita. *ibid. punct. 4. n. 1. & seq.*

19. Quando dubitatur an Summus Pontifex justam habuerit causam concedendi indulgentias, censendus est justam habuisse causam. *ibid. n. 7.*

20. Necessè est ut susceptor indulgentiarum sit homo fidelis, viator, in gratia existens. Hinc exclude infideles nondum baptizatos, & etiam baptizatos, hæreticos, & apostatas. *ibid. punct. 5. n. 1. & 2.*

21. Susceptor indulgentiarum non debet necessariò esse in gratia per confessionem, sed sufficit ut existat per contritionem, modò in Bulla non exprimaturs confessio: nam tunc necessaria est confessio, saltem quando susceptor commisit aliquod peccatum mortale post confessionem. secus dicendum si habeat tantum peccata venialia, existatque in gratia. Non est ita statuendum de communione; nam communio requiritur tamquam conditio ad consequendam indulgentiam. *ibid. num. 5. & seq.*

22. Non tenetur iterum confiteri ut consequatur indulgentiam, qui tempore Jubilæi confessus est, sed postea committit peccatum antequam cetera in Jubilæo præscripta adimpleat.

impleat: sed sufficit, ut de illo peccato commisso contritionis actum eliciat *ibid. nu. 9.*

23. Non est necesse ut præstans opera præscripta ad consequendam indulgentiam; sit in gratia toto tempore quo singula opera præstat; sed sufficit ut sit in gratia, dum facit ultimum opus, quo posito conceditur indulgentia: hinc jejunans in peccato, obtinet indulgentiam, si in fine diei peccati remissionem obtineat. *ibid. n. 10. & 11.*

24. Qui præstitit omnia opera, vel saltem ultimum opus in peccato mortali, non consequitur indulgentiam remoto peccato per pœnitentiã, quia in concessione indulgentiæ non dicitur quod recedente fictione seu peccato obtineatur. *ibid. num. 13.*

25. Necesse est, ut qui suscepturus est indulgentiam, præstet ea quæ præscripta sunt à Superiore in concessione indulgentiæ; quia Superior concedit indulgentiã sub conditione talis operis, quo non adimpleto, non obtinetur indulgentia: ita ut qui faceret eleemosynam solum ob vanam gloriã, non consequeretur indulgentiam concessam facienti eleemosynam, cujus dationis finis debet esse honestus. *ibid. n. 14. & 15.*

26. Adolescens qui nondum pervenit ad vigesimũ primũ annũ, nondumq; ex præcepto Ecclesiæ tenetur ad jejunium, non consequitur Jubilæum, nisi jejunet, quoties in Jubilæo præscribitur jejunium licet tamen erit extra Quadragesimã vesci ovis & lacticiiniis, juxta locorũ consuetudinẽ. *ib. n. 16.*

27. Prætermittentes confessionem, vel aliud opus etiam ob justam causam, tempore Jubilæi, non consequuntur Jubilæum. *ibid. n. 17.*

28. Si eleemosyna danda præcipiatur in Jubilæo, pro qualibet parva eleemosyna obtinetur indulgentia, nisi exprimatur in Bulla: *pro cuiuslibet facultate. ibid. n. 18.*

29. Tam consequitur indulgentiam parvum iter faciens pro ea lucranda, quàm qui magnum peragit; quia facit id quod est injunctum *ibid. num. 19.*

30. Qui partem injuncti operis præstitit aliis omissis, non consequitur indulgentiam, nec in totum nec in partem, nisi aliter exprimatur in bulla; secus dicendum de eo qui levem tantummodo partem operis injuncti prætermittit: nam parum pro nihilo reputatur *ibid. n. 20. & 21.*

31. Præcipiens famulo ut daret eleemosynam, non consequitur indulgentiam, famulo eleemosynam non impendente:

dente. similiter non obtinetur indulgentia inchoato, sed non completo opere præscripto. *ibid.* 22 & 23.

23. Qui cupit indulgentiam consequi, debet opus præscriptum per se ipsum adimplere: talis enim est mens & intentio concedentis. *ibid.* n. 24.

33. Cupiens præterea indulgentiam obtinere concessam visitantibus quinque altaria, non tenetur singula accedere, sed sufficit ut ex eodem loco oret versus quinque altaria. Sicuti & qui orat ante fores Ecclesiæ, obtinet indulgentiam, si Ecclesiam ingredi nequeat. *ibid.* n. 25. & 26.

34. Prætermittens aliquem actum quem credebatur probabiliter non esse necessarium, non consequitur indulgentiam, si talis actus re ipsa necessarius est ad lucrandam indulgentiam. *ibid.* n. 27.

35. Indulgentia obtineri potest per opus internum, si concedens velit fieri opus aliquod internum. *ibid.* n. 28.

36. Quæres: an uno & eodem actu, seu eadem oratione consequi possimus indulgentias diversis viis concessas. Resp. standum esse intentioni concedentis indulgentias, a quo pender concessio indulgentiæ. *ibid.* n. 29.

37. Qui plura habet grana benedicta cum privilegio eisdem indulgentiæ, lucratur indulgentiam, ad quam consequendam suam determinavit intentionem. *ibidem.* numer. 30.

38. Potest quis uno & eodem tempore diversis actibus consequi plures indulgentias, quoties unus actus non impedit alium, sed uterque simul subsistere potest: similiter potest aliquis sæpius eodem die consequi indulgentiam concessam visitantibus Ecclesiam tali die, modo indulgentia concessa sit absque temporis determinatione & absolute. Ratio est, quia qui præstat opus præscriptum ad consequendam indulgentiam, illam consequitur. *ibid.* n. 31. & 32.

39. Qui non est consecutus indulgentiam propter aliquem actum, potest iterum actum præscriptum facere ad eam consequendam, modo tempus nondum sit elapsum. *ibid.* n. 33.

40. An volens Jubilæum obtinere, debeat omnia opera præscripta una eadem hebdomada præstare, controversatur inter Doctores. Non opus esse major pars assentit. *ibid.* num. 34.

41. Qui legitime fuit impeditus primis duabus hebdomadis, potest Jubilæum consequi transactis duabus hebdomadis.

madis, servata tamen formula à Summo Pontifice in Jubileo præscripta. *ibid. num. 36.*

Indulgentia pro defunctis.

42. Datur purgatorium in quo animæ detinentur, donec persolverint pœnas peccatis debitas, pro quibus in hac vita non præstitere satisfactionem; ita enim postulat ratio divinæ justitiæ, quæ vult ut aliquis non evolet ad cœlum cum obligatione ad pœnam. *ibid. punct. 6. n. 1.*

43. Animæ duplicem pœnam patiuntur, scilicet pœnam damni, quæ consistit in privatione visionis Dei, & est præcipua; & pœnam sensus, tum quatenus tristantur animæ ob carenciam divinæ visionis, tum quatenus vero igne torquentur; quod qua ratione fiat, an quatenus animæ involuntariè alligatæ sunt ad ignem, an per qualitatem ipsis disconvenientem, & doloris causativam productam in illis per ignem, non est hujus loci examinare. *ibid. n. 2. & 3.*

44. Indulgentiæ quamvis plenariæ concessæ à Summo Pontifice pro defunctis, profunt defunctis per modum suffragii, non per modum iudicii & auctoritatis, modò applicentur defunctis in gratia existentibus. Inferiores Summo Pontifice non possunt indulgentias plenarias pro defunctis concedere, ut paulò ante ostendi. *ibid. n. 4. & 5.*

45. Indulgentiæ profunt defunctis, concessæ non per modum iudicii & auctoritatis, sed per modum suffragii, id est, per modum auxilii & adiutorii Ecclesiastici illis applicati, juxta intentionem ipsius applicantis. Observa tamen, quando Papa concedit indulgentiam pro omnibus fidelibus, non comprehendit defunctos; hinc collige animabus in purgatorio existentibus non applicari indulgentias directè, sicut applicantur viatoribus, sed per modum suffragii; damnatis verò nullo modo prodesse, quia in inferno nulla est redemptio: sicuti nec etiam beatis; beati enim nullam habent obligationem ad pœnam, pro qua satisfaciendum sit per indulgentias. *ibid. n. 6. & seqq.*

46. Ut defunctus fruatur indulgentiis, debet esse in gratia; cum non possit remitti pœna, nondum remissa culpa; qui verò facit opus ad consequendam indulgentiam pro defuncto, non est necesse ut sit in gratia; facit enim opus, quo posito Summus Pontifex applicat defuncto indulgentiam.